

Jan 14:24b *A slovo, které slyšíte, není moje, ale Otce, který mne poslal.*

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1142.2 Vykupitel světa byl rovný Bohu. Jeho autorita byla stejná jako autorita Boha. Prohlásil, že neexistuje odděleně od Otce. Autorita, se kterou hovořil a konal zázraky, byla výhradně Jeho vlastní, přesto nás ujišťuje, že On a Otec jsou jedno....

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1142.3 Ježíš jako Zákonodárce uplatňoval autoritu Boha; Jeho příkazy a rozhodnutí byly podpořeny Svrchovaností věčného trůnu. Otcova sláva se zjevila v Synu; Kristus zjevil charakter Otce. Byl tak dokonale spojen s Bohem, tak plně obklopen Jeho světlem, že ten, kdo viděl Syna, viděl i Otce. Jeho hlas byl jako hlas Boží (The Review and Herald, 7. ledna 1890).

DA – Touha věků 536.1 Ve všem, co Kristus dělal, spolupracoval s Otcem. Vždy si dával záležet na tom, aby bylo zjevné, že nepracuje nezávisle. Zázraky činil vírou a modlitbou. Chtěl, aby všichni znali Jeho vztah k Otci. (srv. TV 341.3)

Jan 11:41-44 ⁴¹ ... Ježíš pozvedl oči vzhůru a řekl: "Otče, děkuji ti, že jsi mne vyslyšel. ⁴²Já jsem věděl, že mne vždycky slyšíš, ale řekl jsem to kvůli zástupu, který tu stojí okolo, aby uvěřili, že ty jsi mne poslal." ⁴³A když to řekl, silným hlasem zvolal: "Lazare, pojď ven!" ⁴⁴Ten, který byl mrtvý, vyšel, ruce i nohy měl svázané pruhy plátna a jeho tvář byla zavinuta šátkem. Ježíš jim řekl: "Rozvažte ho a nechte ho odejít!"

DA – Touha věků 143.1 Zázraky, které Kristus vykonal pro zarmoucené a trpící lidi, činil skrze Boží moc a za přispění andělů. S jejich pomocí k nám skrze Krista přichází veškeré Boží požehnání. Tím, že na sebe Spasitel vzal lidskou podobu, spojil své zájmy se zájmy padlých Adamových dětí. Svým božstvím však zároveň zůstal spojen s Božím trůnem. Kristovým prostřednictvím tak lidé mohou být spojeni s Bohem a Bůh s lidmi. (srv. TV 87.1)

Izaiáš 61:1 *Duch Panovníka Hospodina je na mně, protože mne Hospodin pomazal. Poslal mne přinášet radostnou novinu pokorným, ovázat rány zlomeným v srdci, vyhlásit zajatcům propuštění a vězňům otevření žaláře.*

SC – Cesta ke Kristu 12.2 Zjevené v Kristu se z Otcova srdce vylévají proudy božského slitování na každého člověka. Ježíš, milosrdný a laskavý Spasitel, je Bohem, který *"byl zjeven v těle"* (**1. Timoteovi 3,16**). (srv. CK 9.4)

DA – Touha věků 362.3 Nikdo neměl v životě tolik práce a zodpovědnosti jako Ježíš. A jak často se modlil! Udržoval neustálé spojení s Bohem. Znovu a znovu o něm čteme: **Marek 1,35** *"Časně ráno, ještě za tmy, vstal a vyšel ven; odešel na opuštěné místo a tam se modlil."* **Lukáš 5,15.16** ¹⁵...scházely se velké zástupy, aby naslouchaly a byly uzdravovány ze svých nemocí. ¹⁶On se však uchýloval na pustá místa a modlil se." **Lukáš 6,12** *"Stalo se v těch dnech, že vyšel na horu, aby se pomodlil. A celou noc strávil v modlitbě Boží [k Bohu]."* (srv. TV 230.5)

DA – Touha věků 362.4 Spasitel zasvětil celý svůj život službě lidem, a přesto cítil potřebu vzdálit se od rušných cest a od zástupů, které za Ním každý den přicházely. Musel přerušit svoji práci pro druhé, vyhledat klidné místo a ztišit se v ničím nerušeném společenství se svým Otcem. Ježíš žil jako jeden z nás, zakusil naše potřeby i naši slabost. Byl zcela závislý na Bohu. Na modlitbách v ústraní prosil o Boží sílu, aby mohl splnit své poslání a obstát ve zkoušce. Ve světě hříchu Ježíš trpělivě snášel všechny boje a niterná muka. Ve společenství s Bohem nalézal útěchu a radost a odkládal vše, co jej tížilo a trápilo. (srv. TV 231.1)

DA – Touha věků 363.1 Volání lidstva se v Kristu dostávalo k nekonečně milosrdnému Otci. Ježíš jako člověk pokorně prosil před Božím trůnem, dokud Jeho lidství neprostoupil nebeský proud, který

spojoval lidství s božstvím. Skrze neustálé společenství s Bohem přijímal od Boha život, aby ho mohl dávat světu. Totéž máme dělat i my. (srv. TV 231.2)

DA – Touha věků 363.2 Vybízí nás: “Pojďte stranou.” Kdybychom se Jeho slovy řídili, byli bychom silnější a užitečnější. (srv. TV 231.3)

MH – Život naplněný pokojem 122.1 Stejná moc, kterou Kristus používal, když chodil mezi lidmi, je i v Jeho slově. Svým slovem Ježíš léčil nemoci a vyháněl demony. Svým slovem utišil jezero a křísil mrtvé. Lidé byli svědky toho, že Jeho slovo má moc. (srv. ZNP 55.1)

Marek 4:35-41 ³⁵Toho dne, když nastal večer, jim říká: “Přeplavme se na druhou stranu.” ³⁶Opustili zástup a vzali ho v té lodi, v níž byl; byly s ním také jiné lodě. ³⁷Tu nastala veliká větrná bouře a vlny se přelézaly do lodě, takže se loď již naplňovala. ³⁸A on spal na zádi na podušce. Vzbudili ho a řekli mu: “Učiteli, nezajímá tě, že hyneme?” ³⁹Probudil se, pohrozil větru a řekl moři: “Mlč, buď zticha!” A vítr přestal a nastal úplný klid. ⁴⁰Řekl jim: “Proč jste [tak] ustrašení? Ještě nemáte víru?” ⁴¹Padla na ně veliká bázeň a říkali jeden druhému: “Kdo to tedy je, že ho poslouchají i vítr i moře?”

DA – Touha věků 336.1 Když se Ježíš probudil a viděl bouři, byl naprosto klidný. V Jeho slovech ani v Jeho pohledu nebyl náznak strachu, protože žádný nepociťoval. Jeho klid však nevyplýval z vědomí, že má v rukou všechnu moc. Neodpočíval jako “Pán nebe, země i moře”. Této moci se vzdal. Vždyť řekl: **Jan 5,30** “Já sám od sebe nemohu dělat nic.” Spoléhal se na moc svého Otce. Ježíš byl pevně zakotven ve víře v Boží lásku a cele se odevzdal do Otcovy péče. Moc slov, která utišila bouři, byla mocí Boží. (srv. TV 213.9)

DA – Touha věků 336.2 Stejně jako se Ježíš vírou spoléhal na svého Otce, máme i my plně důvěřovat svému Spasiteli. Kdyby byli učedníci pevně věřili v Krista, mohli zůstat v klidu. Strach, kterému v nebezpečí propadli, odhalil jejich nevíru. Ve snaze zachránit sami sebe na Ježíše úplně zapomněli. On jim však mohl pomoci až ve chvíli, kdy se v zoufalství přestali spoléhat na vlastní síly a obrátili se k Němu. (srv. TV 214.1)